

Buď vždy netopierom, keď si netopier

Buď vždy netopierom, keď si netopier,
zostaňme visieť dolu hlavou spolu.
Možno nás preto aj dajú na pranier,
lepšie než zradiť svoju myseľ, vôľu.

Majte nás radi, hoci sme aj iní,
my za to stojíme, máme vám, čo dať.
Iba pre výsmech unesú nás splíny,
pre strach zo sveta, kde máš na nohách stáť.

(DFB, v predvečer Autistan Day)

Dolu hlavou

Netopier gratuluje tigrici k ostrým pazúrom a jedinečným pruhom,
dolu hlavou sú ešte pôsobivejšie, mali by ste to skúsiť.
Vlkovi závidí mesiac a pokojnú slobodnú samotu.
Zlatá rybka si pláva radostne, lebo je ulovená,
zlaté rybky chcú mať svojho rybára,
sú veselé a závislé.
Netopierstvo je úžasné, keď máš tigricu, vlka a zlatú rybku.
Tak sa už zaves dolu hlavou a vychutnaj si ten deň,
keď sa oslavuje jedinečnosť, odvaha a láska.
Netopierstvo je krásne, keď nie si dolu hlavou sám.
Lebo aj tigrica, vlk a ryba môžu visieť dolu hlavou.
To záleží na uhle pohľadu, alebo láske.

DFB

(venujem mame k meninám, tatovi k narodeninám, Jankovi k prišelinám)

Ikonická zimná rozprávka

(venované Zorke E.)

Zima obula snehuliakov,
pochutnáva si zas na mrkve.
Rýchlosť podivných zimných vtákov
brázdi hranami svahy mĺkve.

Strmácané, však spokojné telá,
usnú zimným spánkom hneď po čaji.
Myšlienka - väzňom uprostred čela,
zas ženie vo sne lyže po kraji.

DFB

Jeho šíp
alebo
Zápas o mňa

Ramenatá postava ma uniesla
Umrlcovo znamenie sa morovo vyškerilo uprostred čela
Netvor kvílil bezzubou nepříčetne
Temnota prestupovala do každej nitky a závitú môjho šatu a mozgu
Zúfalstvo sa mi lepilo na päty
Zamrelo mi srdce ukrylo sa do žalúdka
Boj vrcholil
Ramenatá postava vzlietla
zrazila netvora šípom vystreleným priamo zo zreničky ľavého oka
Netvor sa skrútil bolesťou
odplazil sa pospiatky ako ohnivý rak
klepetá mu cvakali od hrôzy a pýchy zrazenej k zemi
Na šíp z pravého oka nečakal

DFB

Krásným slečnám

Volání záplavy vlasů, slov a energie -
je to tatáž poezie, co tě někdy přizabije,
ale nikdy nedorazí úplně,
(na tu se smrtelně nestůně)
jen to trochu zamotá hlavu či žaludek,
to když je ve hře právě úplněk.

Oči těmto slečnám září,
když se voda sluncem vaří,
nebo padá esteticky jako vločka,
vděku v očích slečen též se dočká.
Pak se krásným slečnám nohy půvabně roztančí,
kouzelnou písni, zpěvem skřivánčím.

DFB

Namaľujem sa...

Musím sa namaľovať na bielo. Na zimu.

Namaľujem sa na červeno. Musím viac motýľov stretnúť.

Namaľujem sa na žltu. Musím so slnkom pomeškať.

Namaľujem sa na zeleno, aby som neurazil trávu.

Namaľujem sa na ružovo, to pre náladu.

Namaľujem sa na fialovo, usmútim sa až po svoj tieň.

Namaľujem sa na hnedo. Vôňa oslobodí roľníka zamurovaného v génoch.

Namaľujem sa na oranžovo. Radosť zahryznúť.

Namaľujem sa na čierne. Zahrám sa s nocou na skrývačku.

Namaľujem sa na modro. Taká je moja tvár bez líčidiel.

Ponorím sa do modra celý, lebo sa už miestami olupujem.

To svet robí sivé praskliny na duši.

DFB

Óda na Lenivosť

Lenivý, tak zákon káže,
nemôže žiť bez kuráže.
Je nás spousta, kamarádi,
co od rána do setmění,
(přesto žijem v osamění)
lenošíme tuze rádi.

Přidej se, ty milý pilný,
co pud v tobě pořád silný,
nedovolí spočinouti
(pořád žene k jakés pouti)
v lenošení vzácném chrámu.
Odvahu, otevři bránu!

Odměnou ti za odvahu,
že uvidíš Snění dráhu,
která vede k Fantazii,
Myšlence, či Poezii,
všechny dámy bydlí spolu
přimo na Lenivém pólu.

DFB

Poslaní

Poeticky povedané sme autos apostoľos,
apoštoli samoty, tak nás vidíte povrchne,
kto nebojí sa hĺbok, uvidí tam nebeský lós,
čo dostali sme pred zrodením, Boh ťa na post navrhne,

keď máš odvahu a prijmeš autistickú misiu,
si poslancom iného sveta, vo svete, čo uznáva len svoju víziu,
ty však plníš poslanie, svoje dary nikdy nezahodíš,
hoci si vyslúžiš len posmešky, rozpaky, odstrčenie, kríž.

Nevidiaci o farbách a nepočujúci o hudbe ti kážu,
vidieť či počuť to dôležité však nedokážu,
pozeráť a počúvať srdcom, čo nevidíme zrakom,
hlupáci vysmejú to, vzal by som ich rád prakom,

ale k tomu nie som delegovaný mojím lósom,
tak radšej pomáham tým prebudeným,
zvieratám, či duchom naplneným,
tí vidia do hĺbky a ocenia, kto som.

DFB

Povolanie manemového* priateľa

Pustina hrotí ostrie jedovatých slov,
to tečie bolesť hipogrifov, tých
krásnych bytostí oživených lietáním,
ozvena slov sa odmotáva ako kľbko.

Odkiaľsi príde záchrana
v podobe manemového priateľa,
vľúdneho koexistujúceho,
rušiča kliatob, uzdravovateľa duše.

Rozum láme zvyšky dýk
ustrnutých v duši,
láska hojí mnohopočetné rany,
začína nový pohľad v zrkadle.

Koniec ohlodávaniu jestvovania,
začiatok ozajstného žitia.
Ovíjam stopy po slovách,
milujem svoje povolanie.

*manema- miestnosť v srdci, kde máš svojich drahých a priateľov, aj keď sú ďaleko

DFB